

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

2. Ψαφιδωμένον ἐπὶ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ παν' ἔσχατον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ἀπαιτήσεις καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἕως ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ, δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τριμηνίος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικής δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα ἀλλὰ καὶ 25 Ἐξάμηνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοδηποτε μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐκκλησίας δρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Σεπτεμβρίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 41

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΔ'. (Συνέχεια)

Τὸ κορίτσι ἐπλεξε τὰ χέρια.

—Δὲν ἔχω τόση ἱκανότητα, εἶπε.

Ἡ κυρία Ἐριὼ ἔκανε μιὰ ζωηρὴ χερσονομία.

—Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ μιλάς ἔτσι, πρὶν δοκιμάσῃς. Στὸ ἐμπόριο εἰν' ἀγνωστὴ ἡ ἐπισκευα, μόνο δοιο ἀξίζουν, πληρώνονται. Τὰ πρῶτα σου δοκίμια βρῆκαν ἀγοραστή. Δὲν εἰν' ἀρκετὴ ἐνθάρρυνσις αὐτό; Ἐμπρὸς λοιπόν, στὸ ἔργο, μικρὴ μου, κάνε θαρρὸς.

Τὸ κορίτσι ἔμενε ἀμίλητο. Σιγά-σιγά ἐξοικειωνόταν μὲ τὴν ιδέα. Γιατὶ νὰ μὴ δοκιμάσῃ; Με λίγη ἐπιμονὴ καὶ ἐπιδεξιότητα, καὶ τί δὲν μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ κανεὶς;..

Τὴ νύχτα, μαζί μὲ τὸ σῶμα, ἀναπύσκει καὶ ἡ ψυχὴ. Τὴν ὥρα, ποὺ κοιμῶταν ἡ Ζίνα, πῆρε καινούργιαν ἐνεργητικότητα, καὶ, ἰάλλο πρῶτ', στρώθηκε στὴ δουλειά, μὲ ζῆλο καὶ ὁπομονὴ ἀνώτερην ἀπ' τὴν ἡλικίᾳ της.

Ἐκαμε λοιπόν πολλοὺς τόπους χωρικῶν τῆς Βαλκανίας. Ὅταν τέλειωσαν, τάβαλε ὅλα μαζί. Ἦταν ἡ μικρογραφία μιᾶς ἀγορᾶς. Χωρικὲς πουλοῦσαν φρούτα, λάχανα, λουλούδια, ποὺ ἡ Ζίνα τὰχε φτειάσει ἀπὸ κερί. Ἄλλες ἀγόραζαν. Ἄλλες πουλοῦσαν νερό.

Ἡ κυρία Φιροτὰτ αἰσθάνθηκε ζωηρὸ ἐνδιαφέρο γιὰ τὰ ἔργα τῆς ἀνιψιάς της. Κάθε μέρα, ἔμενε ὥρα πολλὴ μπροστὰ στὸ πρόχειρο ἐργαστήρι τῆς Ζίνας. Ἐδινε ὀνόματα σὲ καθεμιὰ κομμάτι ποὺ τέλειωνε, καὶ τίς ἔκανε ἡρωϊδὲς μιᾶς φάνταστικῆς ζωῆς. Κι' αἰσθανόταν κάποια ἀνακούφιση, νὰ περιστοιχίζεται ἀπὸ τὸν μικρόκοσμον αὐτό, ποὺ τόσο θόμιζε τὴν πατρίδα της. Κι' ἡ Ζίνα μὲ χαρὰ της ἔβλεπε νὰ ζυγνᾷ

ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, τὸ κοιμισμένο ἀπ' τὴν ἀρρώστεια μυαλὸ τῆς θείας της.

Στὸ τέλος ἡ πριγκίπισσα θέλησε νὰ βοηθήσῃ καὶ αὐτὴ στὴν ἐργασία, καὶ ἀνέλαβε τίς εὐκολες δουλιές: τὸ στρίψωμα, τὸ κόψιμο τῶν φορεμάτων, τὸ φτιάσιμο τῶν βάρων κ. τ. λ.

Τέλος ἡ ἀγορὰ τῆς Βαλκανίας ἐτοιμάστηκε. Ἡ μικρὴ εἶχ' ἐργασθῇ μ' ἐλὴ τῆς τὴν καρδιά καὶ, χωρὶς νὰ τὸ ὁποφιάζεται, εἶχε κάμει ἕνα σωστὸ καλλιτέχνημα.

Ἡ Ζίνα κάλεσε τὴν κυρία Ἐριὼ καὶ ὅλες τίς συμμαθήτριές της, νὰ ἴδουν τὰ ἔργα της. Ἀφθονα ἦταν τὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, τὰ ὦ! καὶ τὰ αἰ! καὶ ἡ μικρὴ καλλιτέχνης δὲν πρόφθι-

νε νὰ δέχεται συγχαρητήρια. Ὅλα τὰ κορίτσια ἦταν σκυμμένα γύρω-γύρω στὸ τραπέζι, καὶ ἔμοιαζαν σὰ μέλισσες, σκυμμένες γύρω σ' ἕνα μεγάλο ἀνθισμένο λουλούδι.

Ἡ Ὑδόννη Δεγκράν δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἐνθουσιασμὸ της. Ὁ-ρα πολλὴ κοίταξε τὴν ἀγορὰ, ὕστερα γόρισε, ἀγκάλιασε τὴ Ζίνα καὶ τῆς εἶπε μιὰ φράση, ποὺ τοὺς εἶχε πει τελευταῖα ὁ καθηγητὴς καὶ τοὺς εἶχε κάμει ἀστεία ἐντόπωσι:

—Ζίνα μου, εἶναι «μειζὸν πιστε-ως»!...

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν μαθητριῶν ἦταν καλὸς οἰωνός. Μὰ ἡ Ζίνα ποτὲ δὲ διαζόταν σ' αἰσιδόφες προβλέψεις.

Δυσπιστοῦσε πάντα στὸν ἑαυτὸ της, μὰ μὲ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα ἔστειλε τὸ ἔργο της στὰ Ἡλόσια Πεδία.

Τοῦ εἶχε βάλει τίτλο «Ἀγορὰ στὴ Βαλκανία», καὶ εἶχε ὁπογράψῃ μὲ τὸ ψευδώνυμο «Ζίνα Ντινάρ». Τ' ὄνομα αὐτὸ τῆς ἄρεσε, γιατί τῆς θόμιζε τὴν εἰδομένη ἐποχὴ, ποὺ πέρασε στ' ὠραῖο αὐτὸ μέρος... Ντινάρ! Ἦταν ἡ χαρὰ, ἡ ἀπλοϊκὴ καὶ φυσικὴ ζωὴ, ὁ ὁλόχρυσος ἥλιος, ἡ γαλανὴ θάλασσα, ἡ ἀληθινὴ φιλία...

Πέρασαν μερικὲς ἑβδομάδες.

Κατὰ τίς 10 Ἀυγούστου, ἔλαβ' ἕνα φάκελλο, ποὺ, γιὰ ἐπιγραφή, εἶχε τὸ ψευδώνυμό της. Διότασε νὰ τὸν ἀνοίξῃ, γιατί πάντα φοβόταν τὸ κακό...

Τέλος, πέρνει τὴν ἀπόφαση σπάξῃ τὴ σφραγίδα, βγάξῃ ἕνα λεπτὸ ἐντοπο χαρτί, καὶ διαβάξῃ, στὸ λεπτὸ τίς λίγες αὐτὲς λέξεις:

«Κυρ. (ἐντοπον ἀσυμπλήρωτο)

Ἐδχαρίτωσας ὡς ἀνακοινώ-μεναι τὸ ἔργον σας ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἐταξιδεύσθῃ δρ' αριθ. 7341...»

Γὰ μὴ στιγμὴ νόμιμος πῶς θὰ τραλλαινόταν ἀπ' τὴ χαρὰ

«Πολλοὶ ἐπισκέπτες σταματοῦσαν...» (Σελ. 322, στ. 3.)

ΕΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

II (Συνέχεια)

Μπήκαν σε μιὰ μεγάλη κάμαρα, ποὺ ἦταν καὶ κρεββατοκάμαρα μαζί καὶ κουζίνα, καὶ στοὺς τοίχους τῆς κρεμύονταν σπαθιά καὶ μαχαίρια. Μιά γυναίκα μισόκοπη καθόταν στὸ τραπέζι καί, ἅμα εἶδε τὸν Πάνο, ἔπαψε νὰ τρώῃ.

— Αὐτὸ τὸ παιδί ἔχασε τὸ δρόμο του, τῆς εἶπε ὁ ἄντρας, κλειδώνοντας τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἄμα εἶδε τὰ φοβερά ἐκεῖνα ὅπλα στοὺς τοίχους, ὁ μικρὸς φοβήθηκε τόσο, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πῇ λέξη. Στεκόταν ὀρθός, ἀκίνητος, κοντὰ στὴν πόρτα, ἐνῶ ὁ νοικοκύρης του καλυβόσπιτο ἔανακάθησε στὸ τραπέζι καὶ τὸν ρώτησε:

— Καί, δὲν μοῦ λές, ποῦ πᾶς ἐτσι, ἐσύ;

— Σοῦ εἶπα, ἀφεντικό, ἀποκρίθηκε τρέμοντας ὁ Πάνος. Νὰ βγάλω λεφτά γιὰ τὴ μάνα μου καὶ τὰ δέξερφια μου.

— Καὶ ποῦ εἶναι ἡ μάνα σου;

— Στὸ χωριό μας... Νισχώρι τὸ λένε...

— Καὶ τί δουλειὰ ξέρεις;

— Δὲν ξέρω καμμιά δουλειά. Μὰ θὰ μάθω νὰ καθαρίζω καμινάδες.

— Καὶ θὰ πᾶς μακριά;

— Ναι, μακριά... θὰ πᾶω στὴν πρωτεύουσα.

— Καὶ πῶς θὰ πᾶς τόσο δρόμο;

— Μὲ τὰ πόδια.

— Καὶ τί θὰ τρώς;

— Ἐχω ἀκόμα ψωμί μέσ' στὸ σακκούλι μου.

— Ἄλλο τίποτα δὲν ἔχεις;

— Δὲν ἔχω. Μὰ θὰ τραγουδῶ στὸ δρόμο, θὰ μαζεύω λεπτὰ καὶ θαγοράζω ὅ, τι θέλω, ψωμί, ἢ προσφάι...

— Ἀ, ξέρεις νὰ τραγουδᾷς;

— Πῶς! Μ' ἔμαθε ἡ μάνα μου.

— Ὁρατα! Πές μας λοιπὸν ἕνα τραγούδι, νὰ γελάσουμε. Κι' ἂν τὸ πῆς καλά, θὰ σοῦ δώσουμε νὰ φᾶς, γιατί βέβαια θάσαι πεινασμένος.

— Ὁ, ναι, ἔκαμε ὁ Πάνος· πεινῶ πολὺ καὶ διψῶ ἀκόμα περισσότερο. Γιὰτὶ ἀδείασα τὴν τσούτρα μου στὸ δρόμο.

— Λοιπὸν τὸ τραγουδῶ, φώναξε ὁ ἄντρας.

Καί, γυρίζοντας στὴ γυναίκα, τὴ ρώτησε:

— Τί λές καὶ σὺ, Μάρθα; Δὲν πρέπει νὰ τραγουδήσῃ πρῶτα, γιὰ νὰ τοῦ δώσουμε νὰ πῇ;

— Ναι, Γιακουμή, ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα. Καὶ βέβαια ποῦ πρέπει νὰ μᾶς πῇ ἕνα καλὸ τραγούδι. Ἐμπρός, μικρό!

Ὁ Πάνος σκέφτηκε μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα ρώτησε:

— Τί νὰ σᾶς τραγουδήσω; «Θάρσος τὰ βουνά μας» ἢ «Σὺν τὸ πουλάκι»;

— Ὁ, τι θέλεις.

Ὁ Πάνος ἄρχισε:

«Θάρσος τὰ βουνά [μας]

Γιὰ τόπο μικρινό, Κι' ἐγὼ, ἡ φτωχή σου [μάννα,

Δὲν εἴμπορῶ νάρθω. Φύλαξέ το, ξενιτειά, Τὸ παιδάκι, ποῦ μοῦ [φεύγει,

Φώτισέ το, Παναγιά, Τίμιο καὶ καλὸ νὰ [ἔβγῃ.

Σύρε, παιδί μου, στὸ [καλὸ

Καὶ στὴν καλὴ τὴν [ὄρα]

Ὁ Πάνος σὴν ὥρα.

— Δὲν ἔχει κι' ἄλλο; ρώτησε ἡ γυναίκα.

— ἔχει καὶ παρακάτω.

— Πές μας το, λοιπὸν.

Κι' ὁ Πάνος ἐξακολουθῆσε:

Ἐκεῖ ποῦ πᾶς, ποῖός ξέρει Ἄν θὰ σὲ ξαναῖδῃ; Μονάχα θελῶ τώρα Γλυκὰ νὰ σ' εὐχθῶ.

Τὴ δουλειά σου νὰ κοιτάξης Καὶ νὰ κάνῃς προσευχή. Τοῦ Θεοῦ νὰ σὲ φυλάγῃ Κι' ἡ δική μου ἡ εὐχή.

Σύρε, παιδί μου, στὸ [καλὸ

Καὶ στὴν καλὴ τὴν [ὄρα]

Στὸ καλὸ! Στὴν καλὴ τὴν ὄρα!

— Μπράβο! καλὰ τὸ εἶπες! φώναξε ὁ Γιακουμῆς, ἀφοῦ τελίωσε τὸ παιδί τὸ τραγούδι του. Δὲν μᾶς ἔκαμες νὰ γελάσουμε, μὰ δὲν πειράζει. Νά, γιὰ τὸν κόπο σου.

Καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα πιάτο λαχανόσουπα κι' ἕνα ποτηρι νερό. Ὁ Πάνος ἤπιε πρῶτα τὸ νερό, γιατί διψοῦσε δεινὰ.

— Πῶς;

— Αὐτὸ τὸ παιδί ἔχασε τὸ δρόμο του. (Σελ. 324, στ. α')

κατόρθωσε κιόλα νὰ τραγουδήσῃ! — ἔπειτα ἄρχισε νὰ τρώῃ. Καί, φυσικά, μὲ τὴν πείνα ποῦ εἶχε, ἔδειασε τὸ πιάτο του σὲ λίγες στιγμές.

— Βλέπω πῶς ὅποιοι χάνει τὸ δρόμο του στὸ βουνό, κάνει πολλὴ ὄρεση, εἶπε ὁ Γιακουμῆς κάπως πειρακτικά.

Ὁ Πάνος κοκκίνησε καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ παντήσῃ.

— Θέλεις νὰ κοιμηθῇς ἀπόψε ἐδῶ; τὸν ρώτησε σὲ λίγο ὁ Γιακουμῆς.

— Ὁ, ναι! σᾶς παρακαλῶ πολὺ...

— Μὰ δὲν ἔχω στῶμα νὰ σοῦ δώσω.

— Δὲν πειράζει, κοιμᾶμαι πάνω στ' ἄχρεα.

Ὁ Γιακουμῆς ἔκαμε ἀκόμα μερικὲς ἐρωτήσεις στὸν Πάνο γιὰ τὴν οἰκογένειά του, γιὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα του, κι' ἔπειτα, ἀφοῦ τελίωσε κιόλα καὶ τὸ δεινόν, τοῦ εἶπε:

— Ἐλα μαζί μου. Εἶναι ἀργά, πρέπει νὰ κοιμηθοῦμε.

Ἀλλάξ μιὰ ματιὰ μὲ τὴ γυναίκα του, ἄναψε ἕνα φανάρι, ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' εἶπε στὸ παιδί νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Στὴν ἄκρη τοῦ κήπου, ἦταν ἕνας παλιόσταυλος, ὅπου κοιμόταν ἕνας γοῦδαρος πλαγιασμένος ἀπάνω σὲ χόρτα. Ἐκεῖ ὁδήγησε τὸν θάνο καὶ τοῦ εἶπε:

— Κοίτα καὶ διάλεξε θέση. Ποῦ σ' ἀρέσει νὰ πλαγιάσῃς;

Ὁ Πάνος κοίταξε, σὰ νὰ τὸν παρακαλοῦσε μὲ τὸ βλέμμα νὰ μὴ τὸν βάλῃ νὰ κοιμηθῇ πολὺ κοντὰ στὸ γαϊδούρι. Στὸν ὅπνο του ἦταν κινδυνὸς νὰ τοῦ δώσῃ καμμιά κλωτσιὰ καὶ νὰ τὸν σκακτέψῃ.

— Λοιπὸν, ποῦ θέλεις; τὸν ξαναρῶ τῆς ὁ νοικοκύρης.

— Ἐδῶ-δᾶ, εἶπε ὁ Πάνος, δείχνοντας τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σταβλοῦ.

— Ὁ, καλὸ χαλάσῃς, βλέπω, ἕνα δεμάτι ἄχρεο, γιὰ νὰ κάνῃς στῶμα...

Πολλὴν ὥρα ἔμεινε ἄγρυπνος ὁ Πάνος. Σὺλλογιζόταν μὲ λύπη πόσο μόνος κι' ἔρημος ἦταν· θυμήθηκε τὸ σπιτάκι του, ποῦ δὲν θὰ τῷ βλεπε τὸ πρῶτ', ὅπως ἄλλοτε, δὲν ἔπνους· θυμήθηκε τὴ μητέρα του καὶ τὰ δέξερφια του, ποῦ τὰ φιλοῦσε πρὶν πλαγιάσῃ...

Ἡ θυμωμένη αὐτὴ τοῦ ἔφερε δάκρυα. Ἀλλά, λίγο-λίγο, νικημένος ἀπὸ τὴν κόπωση τῆς ἡμέρας, αἰσθάνθηκε τὰ βλέφαρά του βαρύνει καὶ ἐπιτέλους ἀποκοιμήθηκε.

Ἡ ὥρα θάταν πέντε, δὲν ἐξόπνησε. Μόλις ἄρχισε νὰ γλυκοχαράζῃ.

Ὁ Πάνος ἔτριβε τὰ μάτια του, προσηπθώντας νὰ θυμῇ πῶς καὶ γιατί ἐρισκόταν μέσ' σ' ἐκεῖνο τὸ σταδλο, δὲν ἔβλεπε ἄκουσε μιὰ χοντρή φωνὴ νὰ ρωτᾷ:

— Μοῦ φτάνει καὶ μισό...

— Ἐννοία σου, καὶ δὲ θὰ σοῦ δῶναι ἄλλο.

Πραγματικῶς, μ' ἕνα δικράνο ὁ Γιακουμῆς κατέβασε ἕνα δεμάτι, τὸ χόρισε στὰ δύο κι' ἔπλωσε τὸ μισὸ χάμω.

— Ἐτοιμο καὶ τὸ κρεβάτι σου! εἶπε ἄλλα. Θάρρῶ πῶς ἐδῶ θ' αἰτῶ πιο καλὰ παρα στὸ βουνό.

— Ὁ, ναι!... Ἐὐχαριστῶ πάρα πολὺ.

— Καλὰ, πλάγιασε γρήγορα, γιατί θὰ πάρω τὸ φῶς.

Ὁ Πάνος ἐπαλώθηκε στὸ ἄχρεο, ἔβαλε γιὰ προσκεφάλι τὸ σακκούλι του καὶ στριμώχτηκε, ὅσο μποροῦσε, στὸν τοίχο.

— Πλαγιάσας;

— Πλάγιασα, ἀφεντικό.

— Καλὴ νύχ'α.

— Καλὸ ἐπιμέρωμα, ἀφεντικό.

Ὁ νοικοκύρης βγήκε ἀπὸ τὸ σταδλο καὶ κλειδῶσε τὴν πόρτα ἀπ' ἐξῆς. Ἀπὸ τίς χαλαράδες τῆς ἐμπαινας ἀκόμα μέσα εἰ ἀκτίνες τοῦ φαναριοῦ. Ἀμα ὅμως ἀπομακρυνθῇ ὁ ἄνθρωπος, οἱ ἀκτίνες ἔγιναν ἀμυδρὲς κι' ἔπειτα ἐξαφανίστηκαν ὅπως διόλου.

Ὁ Πάνος ἔμεινε σὲ βαθὺ σκοτάδι, μόνος μὲ τὸ γαϊδάρου, ποῦ φταρνίζετο κάπου-κάπου καὶ χτυποῦσε μὲ τὰ πόδια του τὸ πᾶτωμα.

Τόσο φοβόταν τὸ δουσιμαμένο παιδί, ποῦ δὲν τολμοῦσε νὰ κουνήσῃ. Ὁ ἄνεμος στὸ βουνὸ φουρτοῦσε δυνατὰ κι' ἡ ὀρμητικὴ πνοή του ἐτράνταζε ὅλο τὸν παλιόσταυλο...

Πολλὴν ὥρα ἔμεινε ἄγρυπνος ὁ Πάνος. Σὺλλογιζόταν μὲ λύπη πόσο μόνος κι' ἔρημος ἦταν· θυμήθηκε τὸ σπιτάκι του, ποῦ δὲν θὰ τῷ βλεπε τὸ πρῶτ', ὅπως ἄλλοτε, δὲν ἔπνους· θυμήθηκε τὴ μητέρα του καὶ τὰ δέξερφια του, ποῦ τὰ φιλοῦσε πρὶν πλαγιάσῃ...

Ἡ θυμωμένη αὐτὴ τοῦ ἔφερε δάκρυα. Ἀλλά, λίγο-λίγο, νικημένος ἀπὸ τὴν κόπωση τῆς ἡμέρας, αἰσθάνθηκε τὰ βλέφαρά του βαρύνει καὶ ἐπιτέλους ἀποκοιμήθηκε.

Ἡ ὥρα θάταν πέντε, δὲν ἐξόπνησε. Μόλις ἄρχισε νὰ γλυκοχαράζῃ.

Ὁ Πάνος ἔτριβε τὰ μάτια του, προσηπθώντας νὰ θυμῇ πῶς καὶ γιατί ἐρισκόταν μέσ' σ' ἐκεῖνο τὸ σταδλο, δὲν ἔβλεπε ἄκουσε μιὰ χοντρή φωνὴ νὰ ρωτᾷ:

«Εἶσι ἐτοιμη, γυναίκα! — Ναι, ἄντρα. — Ἐπῆρες καὶ τὸ πιάτο. — Ποῦ πιάτο; — Ποῦ θὰ βάλουμε τὸ αἷμα, ἔμα τὸ σφάζουμε.»

Μιζὶ μὲ τὴν ὀμίλιαν αὐτὴ, ὁ Πάνος ἄκουσε κι' ἕνα ἀπαίσιο κρότο, λές καὶ κάποιος ἐτρόχευε μαχαίρια, χτυπώντας καὶ τρίβοντας τὸνα μὲ τᾶλλο...

Αἰσθάνθηκε τὸ αἷμα του νὰ παγῶνῃ στὶς φλέβες του. Ἀναμείχτηκε, σηκώθηκε, κοίταξε ἀπὸ τὴ χαλαράδα τῆς πόρτας κι' εἶδε τὸν νοικοκύρη τοῦ καλυβόσπιτο νὰ πλησιάζῃ, μὲ ἄνασκουμπωμένα μανίκια καὶ μὲ δύο πελώρια

πὺν ἐκείνων. Πάντα, εἶχε καὶ τὴν ἐλπίδα πῶς δὲν ἐσκόπευαν νὰ σφάζουν αὐτόν. Φανταστήτε ὅμως τὴν ἀπελπισία του, δὲν τοῦ εἶδε νὰ διευθύνοντα ἴσια σὲ σταδλο!

«— Ἐδῶ ἔρχονται εἰς μέσα τοῦ. Ἐμένα θὰ σφάζουν!.. Ὁ, μαννούλα μου, ἀδελφάκια μου, δὲ θὰ σᾶς ξαναῖδῶ πιά!»

Ὅσο ἐπλησίαζαν τὰ δῆματά τους, τοῦ φαινόταν πῶς τὰ πόδια τους κτυποῦσαν ἐν σιγῇ τοῦ. Τὸ παιδί κορυβόθηκε ἀπὸ τρομερὴν ἀγωνία. Κοίταζε γύρω του, νὰ εἶδῃ, μήπως μποροῦσε νὰ φύγῃ. Ἀπὸ ποῦ θὰ νὰ μόνῃ πόρτα ποῦ εἶχε ὁ σταδλος, ἦταν κλειδωμένη ἀπέξω.

Ὁ Πάνος κόντευε πιά νὰ λιγοθυμήσῃ. Κι' ἄξαφνα... ἀκούει τὸ Γιακουμῆ νὰ λέγῃ στὴ γυναίκα του:

— Ἀμὴ τὸ παιδί, ποῦ εἶναι στὸ σταδλο;

— Πρέπει νὰ τοῦ ἀνοίξω με.

— Εἶδες; τὸ εἶχα ξεχάσει. Ὡς δὲν ἦλθον νὰ σφάζουν τὸν Πάνο!

Καὶ νῦν, ὁ Γιακουμῆς παίρνει τὸ κλειδί, ξεκλειδώνει τὴν πόρτα καὶ βρίσκει τὸ παιδί ὁρῶν ἀπὸ πίσω τῆς καὶ χλωμό σὰν πεθαμένο.

— Μπα! ἔκαμε. Ἐδῆνησε κιόλα; Καὶ τί ἔκανες πίζω ἀπ' τὴν πόρτα;

Ὁ Πάνος δὲν ἐτόλμησε νὰ ὁμολογήσῃ τὸ πάθημά του κι' ἀποκρίθηκε ἡσυχα:

— Ἐπρόσμενα νάρθεις νὰ μ' ἀνοίξης.

— Κοιμήθηκες καλά;

— Καλὰ, καλὰ, ἀφεντικό.

Βγήκε ἀπὸ τὸ σταδλο μὲ μπερδεμένα μαλλιά, μὲ φουσκωμένα μάτια ἀπὸ τὸν ὕπνο, μὲ ροῦχα γεμάτα ἄχρεα.

— Ἐλα μαζί μας τώρα, τοῦ εἶπε ὁ Γιακουμῆς. Θὰ σφάζουμε τὸ γουρουνί μας.

Ἀνθὲς νὰ μᾶς βοηθήσῃς, βγάξεις καὶ σήμερὰ τὸ μερικλάματό σου.

— Ὁ, ἀφεντικό! εἶπε παρακαλοῦντάς ὁ Πάνος· ἔχω πολὺ δρόμο νὰ πάω. Καλύτερα νὰ ξεκινήσω ἀπὸ τώρα.

— Ἀφοῦ θὰ νὰ φύγῃς, σὺ καλὴ!

— Γεῖ, χαρά, ἀφεντικό!

Ἐναμῆκε βιαστικὰ στὸ σταδλο, πῆρε τὸ σακκούλι του, εὐχαρίστησε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ νοικοκύρη γιὰ τὴ φιλοξενίαν του καὶ βγήκε τρέχοντας ἀπὸ τὸ κτήριον...

[Ἐπεται συνέχεια]

Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν παράφρασις

A. H. K. καὶ Γρ. Σ.

«Ἐνας πελώριος σκύλος ὁρμησε γαυγίζοντας...» (Σελ. 317, στ. γ')

«Αὐτὸ τὸ παιδί ἔχασε τὸ δρόμο του.» (Σελ. 324, στ. α')

«Κοίτα καὶ διάλεξε θέση...» (Σελ. 324, στ. γ')

